

Arrest

nr. 265 746 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat I. FONTIGNIE, loco advocaat J. HARDY, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 30 oktober 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 10 september 2020; verzoekster op 11 september 2020. Op 22 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 26 maart 2021 bij arrest nr. X.

1.2. Op 13 april 2021 dienen verzoekers een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 24 juni 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

De eerste bestreden beslissing genomen voor verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 1 september 1966 te Suchitepequez, Guatemala. U bent gescheiden en u hebt drie kinderen: een zoon J.A.S.S.(...)(O.V. xxx; CG X), die samen met u in België is, en twee dochters R.G.(...) en L.I.(...). Uw dochter L.I.(...) verliet El Salvador in 2019 en ging naar het Verenigd Koninkrijk omdat haar echtgenoot problemen had met benedeleden.

U woonde samen met uw zoon op Avenida 3 de Mayo #14 in de gemeente Quezaltepeque van het departement La Libertad en verhuurde hier ook een lokaal. Uw zussen en één van uw broers, J.(...), wonen ook op dit adres. In mei of juni 2019 begon u in Avenida 3 de Mayo nog een extra lokaal te verhuren, en verhuisde u naar een huurhuis in Villas Palermas, Quezaltepeque. Met de verhuur van de lokalen verdiende u maandelijks 500 dollar. Wanneer andere mensen u ruimtes ter beschikking stelden om te verhuren, kon u hiermee nog wat extra verdienen. Daarnaast had u ook nog een huis in Soyapango dat u verhuurde voor 100 dollar per maand, verkocht of verhuurde u ook lokalen voor andere personen, en hielp u ook uw broer E.(...) met de administratie en het onderhoud van zijn lokalen.

Op 12 september 2019 wandelde u samen met uw zoon naar het centrum van Quezaltepeque, toen u werd benaderd door benedeleden van de bende 18. Ze duwden u en uw zoon, scholden u uit en dreigden jullie te vermoorden. U moest 500 dollar betalen aan de benedeleden die u nog zouden komen opzoeken om te laten weten waar en wanneer u het geld moest brengen. Vervolgens zeiden ze dat jullie met gebogen hoofd moest vertrekken en gingen ze zelf ook weg. Uw zoon stopte vanaf dan met studeren en mocht niet meer buiten komen. U probeerde zelf ook niet buiten te komen. Op 13 september 2019 deed u aangifte bij het Openbaar Ministerie (OM) van Santa Tecla. Op 30 september 2019 ging u het document van uw aangifte halen en vertelden ze u bij het OM dat ze bezig waren met het onderzoek. In de namiddag ging u langs bij uw lokalen. U merkte benedeleden op een motor en een fiets op die u aankeken. U ging snel een lokaal binnen en verstopte zich op het toilet. Toen u terug buitenkwam waren de benedeleden weg. U besloot die dag te vertrekken uit El Salvador.

Op 26 oktober 2019 bent u met uw zoon vertrokken uit El Salvador en vlogen jullie via Panama naar Nederland van waaruit jullie verder reisden naar België. Op 30 oktober 2019 dienden jullie een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek verhuisde uw dochter R.G.(...) naar het huis in Villas Palmeras en inde zij de huur van uw lokalen. In maart 2020 werd u opgebeld door L.(...), de vrouw die een van de lokalen van u huurde. Zij vertelde u dat het lokaal was leeggeroofd.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw NITkaart, de aangifte bij het OM, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, de vliegtickets, de reisinformatie en een kopie van een verhuurcontract van het lokaal.

Op 23 oktober 2020 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) voor u en uw zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest met nummer 251699 op 26 februari 2021. U ging niet in cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten, dienen u en uw zoon op 13 april 2021 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U baseert zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u en uw zoon vermoord zullen worden omdat jullie bedreigd werden door de bende 18. Omdat u niet bent komen opdagen om de huur van uw lokalen te innen, nam de bende wraak op uw neefje, R.D.S.N.(...). Hij is vermist sinds 1 april 2021. Op 4 april 2021 werd hiervan aangifte gedaan bij de nationale burgerpolitie van El Salvador (PNC). Daarnaast haalt u ook aan dat de nieuwe president een dictatuur van uw land aan het maken is.

Ter staving van jullie huidige verzoek hebben u en uw zoon een kopie van een klacht neergelegd over de verdwijning van uw neef.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest dat u en uw zoon gedood zullen worden door de bende 18, die jullie al eerder bedreigde in het verleden (DVZ, verklaringen volgend verzoek, vraag 19), moet worden beklemtoond dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De verklaringen die u aflegt hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zijn bovendien tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen aan het CGVS. U beweert bij DVZ dat uw neefje, R.D.S.N.(...), die momenteel vermist zou zijn, verantwoordelijk was voor het ophalen van de huur van de lokalen van u, uw broers en uw zussen (DVZ verklaringen volgend verzoek, vraag 16). Uw zoon expliciteert hierover dat uw neefje verantwoordelijk werd gesteld voor het ophalen van de verhuur van uw lokalen toen jullie zijn vertrokken uit El Salvador (DVZ verklaringen volgend verzoek 19/25517Z, vraag 16). U vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter dat het geld van uw lokalen niet langer werd opgehaald, maar dat het geld werd doorgestort aan uw dochter (CGVS, p. 9). U stopte bovendien zelf al met de huur te innen op 12 september 2019 (CGVS, p. 9), en uw neefje raakte pas vermist op 1 april 2021 (DVZ verklaringen volgende verzoek, vraag 16). Dat de bende meer dan anderhalf jaar zou wachten om wraak te nemen op uw neefje omdat u niet meer kwam opdagen om de huur op te halen, is ook niet aannemelijk. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de verklaringen dat de verdwijning van uw neefje gebeurde uit wraak omdat u niet meer kwam opdagen om de huur te innen.

Het door u neergelegde bewijsstuk, een kopie van een klacht bij de PNC over de verdwijning van uw neefje, kan bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze slecht leesbare kopie kan geenszins een verband aantonen met de door u ingeroepen problemen. Er wordt namelijk nergens enige melding gemaakt van een mogelijk verband tussen de verdwijning van uw neefje en de problemen die u eerder gehad zou hebben met de bende 18. Bovendien blijkt deze klacht gebaseerd op de verklaringen van uw schoonzus en kan zij bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd. Bijgevolg kan er ook geen bewijswaarde aan dit document worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in El Salvador die u aanhaalt, dat de nieuwe president een dictatuur van El Salvador aan het maken is (DVZ, verklaringen volgend verzoek, vraag 20), dient er eerst op gewezen te worden dat dit geen verband houdt met uw persoonlijke situatie of de door u aangehaalde problemen. Voor zover dit betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador verwijst het CGVS naar het volgende:

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen voor verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 maart 1995 te San Salvador. U studeerde voor systeemingenieur aan de universiteit in San Salvador. Daarnaast repareerde u computers om wat geld bij te verdienen.

U woonde samen met uw moeder, M.D.J.S.F.(...) (O.V. xxx; CG 19/25518), op het adres Avenida 3 de Mayo #14, gemeente Quezaltepeque, departement La Libertad. Uw moeder, uw tantes en uw oom verhuurden op dat adres lokalen als hun broodwinning. Ongeveer in maart 2019 richtte uw moeder op dit adres nog een tweede eigen lokaal in om te verhuren, en verhuisden u en uw moeder naar Villas Palmeras waar jullie een huis huurden. Uw zus, R.G.(...), woont momenteel op dit adres. Uw tantes en een oom bleven wonen op het adres waarvan er lokalen verhuurd werden.

In juli of augustus 2019 verliet uw zus L.I.(...) El Salvador met haar gezin omdat haar echtgenoot problemen had met bendes. Momenteel verblijven zij in het Verenigd Koninkrijk.

Op 12 september 2019 wandelde u samen met uw moeder naar het centrum van Quezaltepeque om uw cv te gaan afgeven. Jullie passeerden enkele bendeleden van de bende 18 die jullie dreigden te vermoorden. Ze scholden uw moeder uit en zeiden dat ze wisten dat ze de eigenares was van de lokalen. Ze eisten dat uw moeder 500 dollar betaalde. Uw moeder hield vol dat ze niet de eigenares was van de lokalen, maar de bendeleden zeiden dat ze nog iemand zouden sturen waaraan ze zou moeten betalen. Uw moeder hebben ze geduwd en u hebben ze een slag verkocht. Vervolgens vertrokken de bendeleden en jullie wandelden weg en gingen naar huis. Jullie gingen de volgende dag naar het Openbaar Ministerie (OM) om klacht in te dienen. U ging vanaf dan ook niet meer naar de universiteit. Eind september 2019 ging uw moeder langs bij haar lokalen. Ze zag enkele verdachte personen op een motor. Ze vroeg aan de verhuurder of ze even op het toilet mocht wachten tot de mensen weg waren. Vervolgens vertelde ze thuis aan u wat er gebeurd was. Aangezien het parket niets deed, besloot u om het land te verlaten.

Op 26 oktober 2019 verliet u samen met uw moeder El Salvador en reisden jullie via Panama en Nederland naar België, waar jullie op 27 oktober 2019 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 30 oktober 2019.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een certificeringsverzoek bij het OM, de aangifte bij het OM, foto's van de lokalen van uw moeder, het verhuurcontract van een van de lokalen van uw moeder, de koopakte en verkoopakte van het huis van uw moeder in Soyapango en een notariële akte met het eigendomsrecht van uw moeder van het huis in Avenida 3 de Mayo.

Op 23 oktober 2020 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) voor u en uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest met nummer 251699 op 26 februari 2021. U ging niet in cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten, dienen u en uw moeder op 13 april 2021 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U baseert zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u en uw moeder vermoord zullen worden omdat jullie bedreigd werden door de bende 18. Door deze problemen zou uw neef, R.D.S.N.(...), sinds 1 april 2021 vermist zijn. Uw neef zou namelijk nadat jullie El Salvador hebben verlaten verantwoordelijk zijn gesteld om de huur van de lokalen van uw moeder te innen.

Op 4 april 2021 werd aangifte gedaan bij de nationale burgerpolitie van El Salvador (PNC) over de verdwijning van uw neef. Uw moeder haalt daarnaast ook nog aan dat de nieuwe president een dictatuur van El Salvador aan het maken is.

Ter staving van jullie huidige verzoek hebben u en uw moeder een kopie van een klacht neergelegd over de verdwijning van uw neef.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat uw huidige verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk wordt verklaard, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin voor uw moeder M.D.J.S.F.(...) (O.V. xxx; CG 19/25518Z) een gelijkaardige beslissing genomen werd. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw moeder en bijgevolg wordt in jullie verzoeken eenzelfde beslissing genomen. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw moeder die u hieronder kunt lezen:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 57/6/2, §1 eerste lid, 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Na een korte theoretische toelichting over deze bepalingen geven verzoekers aan niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissingen.

Vooreerst zijn zij de mening toegedaan dat het CGVS een onvoldoende analyse heeft gemaakt van hun nieuwe asielaanvraag. Zij werden slechts één keer, namelijk in september 2020, gehoord en verder werden de door hen bijgebrachte nieuwe elementen onmiddellijk verworpen wegens de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid zonder een grondige analyse van de inhoud.

Verzoekers benadrukken voorts hun profiel als eigenaar en beheerder van verschillende lokalen waarin winkels/handels worden geleid en volharden dat zij afgeperst en bedreigd werden door leden van de bende Barrio 18. Zij verwijzen in dit verband naar algemene landeninformatie die bevestigt dat Salvadoranen met een gelijkaardig profiel kunnen worden gevisieerd door bendes. Zij herhalen dat hun huidig verzoek is gebaseerd op volgend nieuw element: verzoekers' neef R. werd ontvoerd door leden van Barrio 18 en wordt nog steeds vermist op dit moment.

Voorts gaan zij in op de motieven in de bestreden beslissing en trachten zij deze te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

“- De vermeende tegenstrijdigheden

In de eerste plaats, wijst verweerster op een vermeende tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekers: In het onderhavige verzoek om internationale bescherming, hebben verzoekers verklaard dat R.(...) sinds het vertrek van verzoekers belast was met het beheer van verzoeksters lokalen en die van haar broer en zussen; In het vorige verzoek, verklaarden verzoekers evenwel dat de huur van verzoekster eigen lokalen sinds hun vertrek uit het land door de dochter van verzoekster (de zuster van verzoeker) rechtstreeks per bankoverschrijving was geïnd.

Hier is duidelijk een misverstand en een verkeerde interpretatie ingeslopen - in die zin dat deze uitspraken elkaar in feite geenszins tegenspreken, maar aanvullen.

Er zijn een aantal zaken die in aanmerking moeten worden genomen: verzoekster is persoonlijk eigenaar van twee panden. Naast deze panden beheerde zij de panden van haar broer, die er drie bezit. De twee andere panden, die eigendom zijn van de twee andere zusters, zijn rechtstreeks door hen beheerd.

Nadat verzoekers het land hadden verlaten, heeft verzoeksters dochter het beheer van de aan verzoekster toebehorende panden overgenomen: verzoekers dochter blijft dus via een bankoverschrijving de huur voor de twee betrokken panden ontvangen (stuk 5).

De panden waarvan R.(...) de leiding heeft overgenomen toen verzoekster die functie neerlegde, zijn die van zijn eigen vader - de broer van verzoekster!

R.(...) begon de drie panden van zijn vader te beheren zodra verzoekers vertrokken. Spoedig echter sloeg de pandemie toe en werd het land in quarantaine geplaatst – dus sloten de winkels en werd er gedurende enkele maanden geen huur geïnd. Het duurde maar een paar maanden voordat R.(...) de leiding overnam. Op 1 april, dezelfde dag dat R.(...) naar de panden ging om de huur op te halen, werd hij op klaarlichte dag ontvoerd door leden van de bende 18.

- De kwestie van ‘tijd’

Verwerende partij voert vervolgens een ander argument aan om te betwijfelen of deze verdwijning enig verband held met de problemen van verzoekers: volgens haar zou het onlogisch zijn dat de bendeleden anderhalf jaar zouden wachten alvorens wraak te nemen wegens de niet-betaling van de renta.

Verwerende partij houdt eens te meer geen rekening met de algemene context en de bijzonderheden van de betrokken zaak.

In de eerste plaats, mag immers niet worden vergeten dat deze aanval niet de eerste wraakactie van de bendeleden is: zoals verzoekers reeds in het kader van hun eerste asiilverzoek hadden uiteengezet, was een van hun panden op 20.03.2020 geplunderd. De hele winkel werd geplunderd, leeggeroofd en gestolen.

Deze overval vond plaats aan het prille begin van de wereldwijde pandemie - en dit is nu juist het tweede element waarmee verwerende partij geen rekening houdt. Gedurende vele maanden waren inderdaad alle winkels gesloten in El Salvador, zoals op vele andere plaatsen in de wereld. Gedurende vele maanden waren de door het pand bezette winkels dus gesloten en geen huur was dus betaald. Dit zou het voor de bendeleden dus veel moeilijker hebben gemaakt om wraak te nemen.

Verzoekers vermoeden dat toen het leven weer op gang kwam en de winkels weer opengingen, de bendeleden besloten te kijken wie er nu de beheerder was. Toen zij zagen dat niemand het panden van verzoekster kwam beheren - verzoekster dochter ontving de huur per bankoverschrijving - en dat R.(...) ten minste elke maand terugkwam om de drie andere panden te bewaken, hebben zij ongetwijfeld geconcludeerd dat dit de persoon was die thans de leiding had. Dit verklaart waarom ze een tijdje wachtten om te handelen, en dan wraak namen op R.(...) !

- Het ontbreken van een rechtstreekse verwijzing naar de problemen van verzoekers

In de derde plaats, komt verwerende partij terug op het door verzoekers ingediende document, namelijk de kopie van het proces-verbaal van de verdwijning van R.(...), dat door zijn moeder bij de politie is ingediend. Verweerster beklemtoont dat ook in dit document geen verband wordt gelegd tussen de problemen van verzoekers en de verdwijning van R.(...).

Deze omstandigheid alleen kan echter niet voldoende zijn om het ontbreken van een verband te rechtvaardigen!

Ten eerste, is dit een officieel klachtendocument - niet een analyse en onderzoeksrapport van het incident. Het is dan ook normaal dat het document beperkt blijft tot de inhoud van de klacht - d.w.z. de vermelding van persoonsgegevens en de relatie van het incident.

In de tweede plaats, mag niet uit het oog worden verloren dat de familie van verzoekers nooit in kennis is gesteld van de problemen waarmee zij werden geconfronteerd en die hun vlucht uit het land rechtvaardigden. Zoals reeds uiteengezet tijdens het eerste asielverzoek, is de familie van verzoekers immers niet op de hoogte gebracht waarom zij het land hadden moeten ontvluchten. Gedurende het incident van 12.09.2019 hadden de bendeleden inderdaad namelijk specifiek aangegeven dat verzoekers het aan niemand konden vertellen. Verzoekers wilden dus de broers en zussen van verzoekster beschermen. Zij waren zich ervan bewust dat de betrokkenheid van deze mensen bij deze problemen een impact zou kunnen hebben. Sinds, na verloop van tijd, leken ze echter niet in gevaarte zijn, wilden verzoekers dus de zaken houden zoals ze waren - en proberen om met de problemen om te gaan zonder ze er onnodig bij te betrekken.

Verzoekers betuigen nu hun spijt over deze keuze - die zij op dat moment juist achtten. Zij beseffen dat dit ongeluk voorkomen had kunnen worden door erover te praten, aangezien de broer van verzoekster zijn eigen zoon misschien niet de leiding over de panden had gegeven... Verzoekers vrezen nu zelfs dat hun familie er op een dag achter zal komen: volledig verwoest door de verdwijning van hun zoon eten en slapen de ouders van R.(...) niet meer en brengen hun dagen door met het zoeken naar hun zoon, overal, zelfs in mortuaria. Ze zoeken iemand om de schuld te geven, koste wat kost. Het feit dat de familie hiervan niet op de hoogte is, verklaart ook waarom in geen van de documenten melding wordt gemaakt van of de nadruk wordt gelegd op het mogelijke verband tussen de twee incidenten: verzoekers weten dat er een verband is, maar hun familie niet."

Verzoekers menen dan ook dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Zij wijzen erop dat zij tot een specifieke sociale groep behoren, met name die van "handelaars/ondernemers" – personen die verplicht zijn renta te betalen vanwege hun bestaande of veronderstelde financiële middelen, en die weigeren daartegen te gehoorzamen – en de sociale groep van terugkeerders uit het buitenland".

Verzoekers betogen tevens dat zij hiervoor geen bescherming kunnen krijgen van de Salvadoraanse autoriteiten.

Verzoekers betwisten nog de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld in El Salvador. Zij menen dat uit de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst blijkt dat er sprake is van geweld in El Salvador en dat er niet wordt uitgesloten dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Zij citeren in dit verband een uittreksel uit de COI Focus van 12 oktober 2020. Verzoekers stellen dat uit dit rapport duidelijk blijkt dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissingen, maakt de motivering ervan gebrekkig en lacunair. Verzoekers zijn van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor hun leven of persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De situatie in hun regio is bijzonder moeilijk daar uit recente informatie blijkt dat er veel verdwijningen en moorden zijn gemeld.

Zij wijzen er nog op dat meerdere elementen de risico's in hunnen hoofde verhogen en lichten dit toe als volgt:

“• Ze komen van een kolonie die gecontroleerd is door de bende 18 ;

• Ze werden al bedreigd door de bende 18 - die hen renta eiste;

• Zij zijn reeds het slachtoffer geweest van represailles omdat zij zich niet hielden aan de regels van de bende 18: een winkel in één van hun panden werd geplunderd en verzoeksters neef, R.(...), werd ontvoerd door de bende 18;

• De familie van verzoekers ondergaat thans gewelddadige represailles van Band 18 – R.(...), de neef van verzoeker, werd ontvoerd en wordt nog steeds vermist

• In ieder geval, als ze naar El Salvadora terugkeren, zullen ze worden gepercipieerd als "terugkeerders uit Europa", wat hun situatie zal verergeren. Gewapende bendes afleiden inderdaad hieruit dat mensen geld hebben;"

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegen verzoekers volgende documenten:

- stuk 3: UNHCR Rapport, 2016;
- stuk 4: COI FOCUS – "*situation sécuritaire*";
- stuk 5: Bewijs van ontvangst van de huur door de dochter van verzoekers per bankoverschrijving;
- stuk 6: Headline El Salvador Quezatepeque van 4 juli 2021;
- stuk 7: Artikel "*elsalvador.com*" van 21 december 2020;
- stuk 8: Headline El Salvador Quezatepeque van 28 juni 2021;
- stuk 9: COI Focus, Salvador: *situation sécuritaire* van 15 juli 2019.

3. Aanvullende nota's en rechtspleging

3.1. De verwerende partij maakt op 23 november 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021;
- COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020.

Ter terechtzitting wijst de Raad op de aanvullende nota van de verwerende partij, waarna de verzoekende partijen bevestigen dat zij kennis hebben van de nota op zich. Evenwel uiten zij het bezwaar dat hierin middels hyperlinks wordt verwezen naar landeninformatie die er niet in afgedrukte vorm aan werd toegevoegd als bijlage, en dit terwijl de procedure schriftelijk is. Op de vraag of deze werkwijze hen heeft verhinderd om kennis te nemen van de betreffende landeninformatie – mogelijk omdat zij geen gebruik kunnen maken van een internetverbinding –, antwoorden de verzoekende partijen bevestigend noch ontkennend. De Raad wijst hen er hierbij op dat dit niet het geval lijkt te zijn, aangezien ook in de bestreden beslissingen hyperlinks zijn opgenomen en de verwerende partij de landeninformatie waarnaar deze links verwijzen niet in afgedrukte vorm heeft toegevoegd aan het administratief dossier, terwijl de verzoekende partijen deze informatie zelf wel toevoegen als bijlage bij hun verzoekschrift. De verzoekende partijen repliceren dat zij dit laatste niet ontkennen, maar dat zij wensen te volharden in hun standpunt "*dat de procedure schriftelijk is*". De voorzitter wijst erop dat, inzake het verwijzen naar en het al dan niet afdrucken van internetbronnen, een akkoord werd gesloten met de Ordes van Advocaten en de verzoekende partijen en/of hun advocaat hun eventuele kritiek op dit akkoord dus desgewenst kunnen aanbrengen bij de stafhouder van de betrokken balie. Partijen hebben hierbij geen verdere opmerkingen.

3.2. In het proces-verbaal van de zitting staat nog geschreven: "*Na afloop van de pleidooien geven de verzoekende partijen te kennen dat zij nog beschikken over bijkomende stukken die zij aan de Raad zouden kunnen overmaken. De voorzitter wijst hen erop dat de Raad enkel kan oordelen op basis van de stukken die voorliggen op het ogenblik van het sluiten van de debatten, dat dit sluiten thans staat te gebeuren en dat zij over eventuele verdere stappen best overleggen met hun advocaat. De verzoekende partijen nemen hiervan akte en leggen geen bijkomende aanvullende nota of stukken neer.*"

Op 25 november 2021, daags na de terechtzitting, ontvangt de Raad van verzoekers een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waar wordt geschreven "*Zoals overeengekomen tijdens de hoorzitting van vandaag, vindt u in bijlage het document dat u zou worden toegezonden.*" waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- "1) bewijs van "*Noticias El Salvador City*" betreffende de recente ontdekking van een graf met beenderen in het gebied van verzoekers (Quezatepeque);
- 2) Vrije vertaling."

De Raad verwijst naar het proces-verbaal van de zitting waaruit duidelijk blijkt dat nergens werd overeengekomen dat verzoekers na het sluiten van de debatten nog stukken konden overmaken. Er is door de Raad geen enkele toezegging in die zin gedaan. Verzoekers vertelden tijdens de zitting dat zij foto's hadden doorgestuurd. Toen de Raad bemerkte dat deze foto's niet bij het verzoekschrift waren gevoegd noch bij de aanvullende nota, insisterden verzoekers dat deze wel degelijk aan hun advocaat waren overgemaakt. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw dat deze zaak in wezen door een andere advocaat wordt opgevolgd. De Raad heeft daarop verduidelijkt dat hij enkel rekening kan houden met stukken die voorliggen voor het sluiten van de debatten en dat verzoekers over eventuele verdere stappen best overleggen met hun advocaat. Een afspraak om stukken alsnog na het sluiten van de debatten over te maken werd niet gemaakt.

Artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk: "*De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis*

brengen.” De nieuwe stukken vallen aldus buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad en worden niet in de debatten en het beraad betrokken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoekers verklaarden tijdens hun eerste beschermingsverzoek dat zij bij terugkeer naar El Salvador zullen worden vermoord door leden van de bende Barrio 18 omdat zij hebben geweigerd de door de bendeleden geëiste renta te betalen.

De commissaris-generaal nam op 22 oktober 2020 ten aanzien van verzoekers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun vluchtmotieven. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd in het arrest nr. 251 699 van 26 maart 2021.

Op 13 april 2021 dienen verzoekers een volgend verzoek in. Zij volharden in de motieven die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoek en voegen daaraan toe dat hun neef R. door leden van Barrio 18 werd ontvoerd en op dit moment nog steeds is vermist.

Ter staving van hun volgend verzoek legden verzoekers een kopie neer van een klacht over de verdwijning van hun neef.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

5.2. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering of afpersing), personen van wie wordt ver-meend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiepersonen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de

vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekers om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.3. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoekers aanbrachten in het kader van hun huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekers vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Waar verzoekers opwerpen dat een loutere verwijzing naar het feit dat hun vluchtrelaas in het kader van hun eerste beschermingsverzoek ongeloofwaardig werd bevonden, niet kan worden beschouwd als een afdoende weigeringsmotief, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen en tot de vaststelling is gekomen dat verzoekers' bijkomende verklaringen en de kopie van de klacht over de verdwijning van hun neef, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielmotieven niet kunnen ombuigen.

Zo stelt de commissaris-generaal terecht vast dat de verklaringen die verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) afleggen over wie sinds hun vertrek verantwoordelijk is voor het innen van de huurgelden, tegenstrijdig zijn met verzoeksters eerdere verklaringen bij het CGVS: *“U beweert bij DVZ dat uw neefje, R.D.S.N.(...), die momenteel vermist zou zijn, verantwoordelijk was voor het ophalen van de huur van de lokalen van u, uw broers en uw zussen (DVZ verklaringen volgend verzoek, vraag 16). Uw zoon expliciteert hierover dat uw neefje verantwoordelijk werd gesteld voor het ophalen van de verhuur van uw lokalen toen jullie zijn vertrokken uit El Salvador (DVZ verklaringen volgend verzoek 19/25517Z, vraag 16). U vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter dat het geld van uw lokalen niet langer werd opgehaald, maar dat het geld werd doorgestort aan uw dochter (CGVS, p. 9).”*

Verzoekers doen dit in hun verzoekschrift af als een misverstand en een verkeerde interpretatie. Zij lichten toe dat verzoekster persoonlijk eigenaar was van twee panden en dat zij naast deze panden ook de lokalen beheerde van haar broer, de vader van R., die er drie bezit. Sinds hun vertrek uit El Salvador zou haar dochter het beheer van de aan verzoekster toebehorende panden hebben overgenomen (zij verwijzen naar de aan het verzoekschrift gevoegde bankoverschrijving, stuk 5) en zou hun neef R. de drie panden van zijn vader hebben beheerd.

Verzoekers kunnen hier echter niet worden gevolgd. Zij geven met deze *a posteriori* verklaringen een eigen interpretatie van de feiten om hun relaas alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar brengen geen concrete feiten of elementen aan die toelaten hun beweringen te staven of de vastgestelde inconsistenties te verklaren. Hun verklaringen bij de DVZ zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekers verklaarden beiden dat hun neef R. sinds hun vertrek verantwoordelijk was voor het ophalen van de huur van de lokalen die door verzoekster werden verhuurd: *“Momenteel verhuur ik en mijn broers en zussen nog woningen/lokalen in Quezaltepeque. Mijn neefje was verantwoordelijk voor het ophalen van de huur.”* (verklaring volgend verzoek verzoekster, punt 16) en *“Mijn mama verhuurde lokalen in El Salvador. Hierdoor kregen we problemen met ‘de bende 18’. Toen mijn moeder en ik het land uitvluchten is mijn neef verantwoordelijk gesteld voor de huur te innen van deze lokalen.”* (verklaring volgend verzoek verzoeker, punt 16). Verzoekster verklaarde verder ook: *“Het feit dat mijn neefje nu vermist is omdat hij het geld ging ophalen van onze huur”* (verklaring volgend verzoek

verzoekster, punt 19, eigen onderlijning). Nergens uit hun verklaringen kan blijken dat het beheer van de panden en het ophalen van de huur sinds hun vertrek werd opgesplitst tussen verzoeksters dochter, enerzijds, en hun neef, anderzijds. Hun verklaringen duiden daarentegen duidelijk aan dat het enkel hun neef was die instond voor het innen van de huurgelden van alle lokalen, wat duidelijk in tegenstrijd is met wat verzoekster eerder voor het CGVS verklaarde, namelijk dat het geld werd doorgestort naar hun dochter (NPO verzoekster, p. 9).

De bijgevoegde bankoverschrijving toont enkel aan dat verzoeksters dochter R. twee transacties heeft ontvangen op 23 november 2020, niets meer en niets minder. Hieruit kunnen de feiten zoals verzoekers ze in het verzoekschrift voorhouden niet blijken en verzoekers slagen er dan ook niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen.

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat het niet aannemelijk is dat de bende meer dan anderhalf jaar zou wachten om wraak te nemen op hun neefje omdat verzoekster niet meer kwam opdagen om de huur op te halen en zo weigerde de geëiste renta te betalen. Verzoekers slagen er met hun verweer in het verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken.

Waar zij erop wijzen dat deze ontvoering niet de eerste wraakactie is nu hun winkel op 20 maart 2020 reeds werd geplunderd, gaan zij er echter aan voorbij dat de Raad met arrest nr. 251 699 hierover reeds heeft geoordeeld dat zij niet concreet hebben aangetoond dat dit incident verband houdt met hun problemen. Immers *“uit verzoeksters verklaringen blijkt dat enkel de spullen van de huurster van de winkel werden geroofd en dat verzoekster niet kan zeggen wie er verantwoordelijk is voor de diefstal en niet de moeite heeft gedaan om hier verder navraag over te doen (Ibid., p. 6-7).”*

Verzoekers verwijzen nog naar de coronapandemie die ervoor zorgde dat de winkels vanaf maart 2020 gedurende enkele maanden werden gesloten waardoor het voor de bendeleden dus veel moeilijker werd om wraak te nemen. Hier moet echter worden opgemerkt dat verzoekers verklaarden dat R. de drie panden van zijn vader begon te beheren zodra verzoekers vertrokken uit El Salvador, op 26 oktober 2019. We spreken dus nog altijd over een periode van bijna vijf maanden waarin de bendeleden geen actie hebben ondernomen, om dan nog maar te zwijgen van de periode na de lockdown tot 1 april 2021. Dergelijke geduldige houding is weinig geloofwaardig. Uit objectieve landeninformatie blijkt immers dat, in het kader van afpersing van bepaalde beroepsgroepen, in het bijzonder ondernemers betrokken bij formele of informele handel, zoals in casu eigenaars die handelslokalen beheren en verhuren, niet alleen de ondernemers/eigenaars zelf die weigeren renta te betalen of die vertraging oplopen omdat zij niet kunnen betalen, worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, maar ook hun werknemers, zakenpartners en familieleden (UNHCR guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). Bijgevolg blijkt dat de geëiste renta niet is verbonden aan een bepaalde persoon maar wel aan de verhuur van een handelszaak. In dit opzicht en gelet op de informatie over de reputatie en werkwijze van een bende zoals Barrio 18 en de sociale en territoriale controle die zij in hun wijken uitoefenen, waaruit blijkt dat zij over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, en redelijkerwijze kan worden geacht dat dit zeker het geval is wanneer iets of iemand in hun vizier is gekomen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-11; 14-16; UNHCR guidelines, p. 10-13), is het niet aannemelijk dat de bendeleden hun neef R. pas op 1 april 2021 zouden hebben ontvoerd als represaille voor de niet-betaalde renta.

Bovendien brengt de Raad in herinnering dat verzoeksters broer en zussen zelf geen problemen hebben gekend met de bendeleden die van verzoekster eisten dat zij renta zou betalen (NPO verzoekster, p. 6), dit terwijl verzoeksters zussen nota bene op hetzelfde adres woonden als de lokalen die verzoekster verhuurde (NPO verzoekster, p. 8).

Alles samen genomen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen dat de verdwijning van hun neef gebeurde uit wraak omdat verzoekster niet meer kwam opdagen en de geëiste renta niet betaalde.

Het door verzoekers neergelegde bewijsstuk, namelijk een kopie van een klacht bij de PNC over de verdwijning van hun neef, kan zoals de commissaris-generaal terdege motiveert, bovenstaande vaststellingen niet veranderen: *“Deze slecht leesbare kopie kan geenszins een verband aantonen met de door u ingeroepen problemen. Er wordt namelijk nergens enige melding gemaakt van een mogelijk verband tussen de verdwijning van uw neefje en de problemen die u eerder gehad zou hebben met de bende 18. Bovendien blijkt deze klacht gebaseerd op de verklaringen van uw schoonzus en kan zij bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd.(...)”*

Verzoekers kunnen ter verklaring van het onvermeld laten van een mogelijk verband tussen de verdwijning van hun neef en de problemen die zij eerder zou gehad hebben met Barrio 18, niet ernstig voorhouden dat het normaal is dat het document beperkt blijft tot de vermelding van persoonsgegevens en de relatie van het incident, ‘gezien het een officieel klachtendocument betreft’. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. In dit opzicht en gezien verzoeksters schoonzus, de moeder van R., wilde dat de Salvadoraanse politie een onderzoek instelde

om de ontvoerders van haar zoon te kunnen identificeren en te vatten, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij alle mogelijke gegevens rond de verdwijning van haar zoon aan de politie kenbaar zou maken, waaronder het mogelijk verband met de problemen die verzoekers eerder zouden hebben gehad met Barrio 18.

De Raad merkt verder op dat in deze klacht geen verwijzing staat naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, dat de klacht niet is gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen van de schoonzus en er ook geen melding wordt gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klachten of het resultaat ervan.

Het pleidooi ter terechtzitting dat een afspraak met de procureur-generaal op 10 november zou zijn geannuleerd omdat een graf werd ontdekt met 100 lichamen waarvan men wil onderzoeken of het lichaam van R. zich daar mogelijk bevindt, is niet meer dan een loutere bewering, te meer niet wordt gestaafd dat er een afspraak was met de procureur-generaal op 10 november, en kan om deze reden in deze stand van zaken op zich geen afbreuk doen al het voorgaande.

Waar verzoekers nog opwerpen dat niet uit het oog mag worden verloren dat zij hun familie nooit in kennis hebben gesteld van de problemen waarmee zij werden geconfronteerd, kan worden verwezen naar arrest nr. 251 699 waarin deze bewering niet aannemelijk werd bevonden: *“In dit licht oordeelden de bestreden beslissingen tevens terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster haar broer en zussen niet op de hoogte heeft gesteld van het feit dat zij werd bedreigd door bendeleden, gelet op de risico’s dat deze problemen zouden kunnen inhouden voor haar familieleden. Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift hun verklaringen dat de bendeleden dreigden dat zij aan niemand iets mochten vertellen, doch de Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers hoe dan ook niet aan deze eis hebben voldaan daar zij besloten om het parket in te lichten van de bedreigingen (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 16), zodat dit verweer op zich niet kan volstaan om te verklaren waarom zij hun familieleden niet tevens op de hoogte brachten van de bedreigingen. Verzoekers herhalen verder hun verklaringen dat zij vreesden dat de zussen de informatie openbaar zouden maken, doch de Raad is van oordeel dat dit verweer te lichtvoetig is om verzoekers’ stilzwijgen te verklaren in het licht van de risico’s die uitgingen van de bedreigingen door de bende, temeer nu zij in het verzoekschrift zelf aangeven dat zij de broers en zussen wouden beschermen. Hun verweer dat zij hen niet bij hun problemen wouden betrekken kan in dit verband evenmin worden aanvaard, gelet op de vaststellingen dat verzoeksters broers en zussen reeds het risico liepen om ook te worden gevisieerd als eigenaars van de lokalen.”*

Gelet op deze overwegingen, kunnen verzoekers het onvermeld laten van het mogelijk verband tussen de twee incidenten niet verklaren door te stellen dat hun familie hier niet van op de hoogte is. De bewering dat zij nu zelfs vrezen dat hun familie er op een dag zal achter komen dat zij hen dit hebben verzwegen, kan dan ook niet worden volgehouden.

5.5. Gelet op het voorgaande blijft de vaststelling dat hun vluchtrelaas ongeloofwaardig is, nog steeds gehandhaafd. Verzoekers maken derhalve nog steeds niet aannemelijk dat zij vallen onder het risico-profiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

Verzoekers brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Waar verzoekers erop wijzen dat zij afkomstig zijn van een colonia die wordt gecontroleerd door Barrio 18, kan worden verwezen naar het arrest nr. 251 699 waarin de Raad reeds oordeelde: *“Waar verzoekers menen dat zij als vluchteling dienen te worden erkend omdat dat zij afkomstig zijn van een colonia die gecontroleerd wordt door de bende 18, merkt de Raad op dat verzoekers zich beperken tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, doch er niet in slagen deze vrees in concreto aannemelijk te maken. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds persoonlijk bedreigd of gevisieerd werden door de bendes in hun regio, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun problemen en het feit dat zij geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten met de bendeleden aanhalen. Verzoekers tonen met de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen.”*

Naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, maken verzoekers ook in het kader van hun huidig verzoek geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit een

redelijke waarschijnlijkheid blijkt voor verzoekers om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade door benedeleden.

Verzoekers kunnen overigens niet worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift stellen dat niet in twijfel wordt getrokken dat zij op 12 september 2019 problemen hebben gekend met de benedeleden die hen bedreigden en renta eisten. In arrest nr. 251 699 heeft de Raad immers uitgebreid uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde feiten.

5.6. Verzoekers hekelen nog dat zij niet werden gehoord door het CGVS.

De Raad wijst verzoekers op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet aldus niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen.

De Raad wijst erop dat aan verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van hun huidige verzoek werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van hun verklaringen aldaar zou nagaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de DVZ.

Verzoekers tonen verder niet in concreto aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zouden hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hen de kans dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij hebben aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat zij het verband tussen de ontvoering van hun neef R. en de problemen nader zouden hebben kunnen uitleggen, alsook de functie van R. in het beheer van de lokalen en dat ze er aan zouden hebben doen herinneren dat hun familie geen weet heeft van alles wat hen is overkomen. De Raad stelt vast dat verzoekers middels hun verzoekschrift deze elementen hebben uiteengezet, doch niet hebben weten te overtuigen dat deze tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Deze elementen werden hierboven besproken en blijken niet van die aard om een nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, laat staan dat deze elementen de kans dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

5.7. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar de veiligheidssituatie van terugkerende Salvadoranen uit het buitenland. In het kader van hun eerste verzoek oordeelde de Raad met arrest nr. 251 699 reeds: *“Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek*

uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.”

Op basis van de geactualiseerde landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.).

Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waar in de COI Focus van 13 juli 2021 naar wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïdoleerd door de bendes.

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde problemen met de bendeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen in hunnen hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geïdoleerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In het arrest nr. 251 699 oordeelde de Raad nog: “*De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El*

Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.”

Verzoekers brengen in het kader van hun huidige (volgend) verzoek geen elementen bij die hier anders over doen denken.

5.8. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld.

De Raad herinnerde er in het kader van het eerste beschermingsverzoek met arrest nr. 251 699 aan dat *“enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).”* De Raad oordeelde verder dat bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Na zorgvuldige lezing van de beschikbare geactualiseerde informatie in het rechtsplegingsdossier, dringt eenzelfde conclusie zich op. Er wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. Het betoog dat de situatie in hun regio, Quezaltepeque, bijzonder moeilijk is daar uit recente informatie blijkt dat er veel verdwijningen en moorden zijn gemeld, toont op zich niet aan dat de algemene veiligheidssituatie in Quezaltepeque van die aard is dat er sprake is van willekeurig geweld. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden

geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Zoals reeds vermeld in punt 5.5, de algemene veiligheidssituatie die verzoekers' woonplaats Quezaltepeque kenmerkt, is op zich niet voldoende om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Zulks moet ook hier in concreto aannemelijk worden gemaakt. Naast het vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, maken verzoekers geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer zullen worden vervolgd of gevisieerd door bendeleden. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers' geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Bijgevolg moet niet worden onderzocht of er elementen zijn die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers verhogen.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

5.9. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen en het betoog dat zij vallen onder een sociale groep of niet kunnen rekenen op overheidsbescherming, zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

5.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en konden zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen

kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES